

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

SUSAN MALLERY

Võltsabikaasa

Kodulinna hurmurid

Originaali tiitel:
Susan Mallery
Husband by the Hour
1997

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Piret Baumann
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 1997 by Susan W. Macias
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN,
2021.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B02393721
ISBN 978-9949-82-710-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Minu lugejatele – südamliku tänuga
imelise toetuse eest.

ESIMENE PEATÜKK

„SA pead linnast välja saama,“ ütles politseikapten Rodriguez.

Nick Archer nõjatus toolileenile ja hõõrus meeleskohta. „Arvad, et ma ei tea seda? Kui seda vaid nii lihtne korraldada oleks.“

Ta valetas. Seda oli lihtne korraldada. Ta oli seda miljoneid kordi teinud. Ta pidi lihtsalt lahkuma. See, mis teda seekord tagasi hoidis, oli fakt, et ta ei suutnud mõelda ühelegi kohale, kuhu ta minna võiks. See oli üks neetud raske olukord.

Rodriguez pööras end jälle arvuti poole ja klõbistas klaviaatuuril. „Nad on sul jälil, Nick. Kui nad su tabavad, oled vähem kui nelja tunniga surnud mees. Southport Beach on liiga väike, et sind kaitsta. Mine siit ära. Lahku Lõuna-Californiast.“

„Ma teen seda.“ Kohe, kui ta välja mõtleb, kuhu minna. Mai oli igal pool üsna kena kuu. Võib-olla läheb ta Vegasesse. Seal saab hästi ära kaduda. Ta ei ujuks päevade viisi pinnale. „Ma annan sulle teada, kui kohale olen jõudnud,“ jätkas ta. „Hoolitsen selle eest, et mul telefon läheduses oleks.“

„Väga hea,“ ütles kapten. Mure oli ta suu sirgeks tõmmatud. „Sa oled selle ülesande nimel kõigea riskinud, Nick. Võta veel mõned päevad. Paar nädalat, mitte rohkem. Selleks ajaks peaks juurdluse omadel piisavalt alust olema, et vahistus-käsk kätte saada. Kuu lõpuks oled Santa Barbara jaoskonnas tagasi.“

„Hästi.“

Nick oli juba üle aasta salateenistuses olnud. Santa Barbarasse tagasi pöördumist ja pooleli jäänud elu jätkamist oli raske ette kujutada. Kui palju tal seal aasta hiljem üldse oli, mille juurde tagasi pöörduda?

Ta tõusis ja astus ukse juurde. Kui ta selle avas, tõmbas kapten kulmu kortsu ja ütles piisavalt valjusti, et seda kuuldaks: „Kui Pentlemani välja tahate saada, peate ta kautsjoni kinni taguma. Sel korral me mööndusi ei tee.“

Pentleman oli väikesuli, kes hommikul varguse eest kinni oli pandud. Ta oli üks Nicki „tööandjatest“ ja see oli andnud Nickile vabanduse jaoskonda ilmuda, et Rodriguezega vestelda. Ainult tema kapten Santa Barbaras, Rodriguez siin Southport Beachis ja FBI agent, kes asja koordineeris, teadsid, kes Nick tegelikult on. Kogu ülejäänud maailma arvates oli ta edukas kriminaal.

Nick andis kaptenile narrivalt au ja astus vastuvõtulaua juurde. Ta maksab Pentlemani kautsjoni ja lahkub siis linnast. Tema sihtkoha küsimus piinas teda, kuni ta nägi Hannah Pace'i oma vahetust lõpetamas. Naine rääkis noore politseini-kuga, kes kommunikatsioonilauas tema koha võttis. Koridori astudes märkas Hannah Nicki. Naise silmad tõmbusid kissi ja ta tundus häiritud.

Nick kiirustas lähemale. Hannah oli pikk, peaaegu 180-sentimeetrine. Tal olid pikad jalad ja ta oli kohmetult graatsiline. Nick mõtles teda nähes karjakopleid mööda taaruvate varssade peale. Nick ise oli 195 sentimeetrit pikk ja seepärast oli tal lihtne Hannah'le järele jõuda. Naine ignoreeris teda. See oli nende vahel juba rituaaliks kujunenud. Nick nautis seda rohkem, kui ta oli valmis tunnistama.

„Hei, iludus, kas tööpäev sai läbi?“

„Arusaadavalt.“ Hannah rääkis temaga reeglina ühesõnaliste lausetega.

Naine ei vaadanud teda ka siis, kui Nick käe ümber tema õlgade pani ja ta endale lähemale tõmbas. Ta haaras vaid mehe randmest ja lükkas käe õlgadelt maha. Nick kasutas võimalust ja silitas naise tagumikuümarust. Selle eest teenis ta ühe kiire kõõrdpilgu.

„Mul on relv,“ ütles naine külguksse poole astudes, et politseinike parkimisplatsile minna. „Ma ei karda seda kasutada. Sinusuguse saasta puhul ma end tagasi ei hoia.“

„Hannah, sa oled minust täiesti valesti aru saanud. Ma austan sind.“

„Muidugi. Mida see üldse tähendab? Et minuga seksimise eest ei kavatse sa maksta?“

Nick ahhetas kuuldavalt ja surus käe rinnale. „Sa solvad mind.“

Hannah avas ukse ja astus õue. Neid ümbritses soe mere ja päikese järele lõhnav õhk. Taevas oli selge ja California-sinine. Kui Nick oleks vaevunud ookeani poole vaatama, oleks ta siit isegi Catalinat näinud. Ta kahtles, kas tema ees seisvast naisest ilusamat vaadet on.

Hannah peatus, tõmbas sügavalt hinge ja vaatas üles Nicki poole. Tema silmad olid suured ja pruunid, piimašokolaadi karva. Nick oli alati šokolaadi armastanud. Paistis, et ta armastas ka mundris naisi, kuigi sellest ei olnud ta midagi teadnud, kuni ta Hannah't mundris nägi. Midagi selles, kuidas praktilise löikega kangas tema naiselikku vormi ümbritses, mõjus Nickile erutavalt. Nii ei mõjunud iga vormis naine, vaid nimelt Hannah.

„Mida sa tahad, Nick?“

Hannah polnud enam kaitses. Ta kõlas väsinult. Nick vaatas teda lähemalt ja märkas varje ta silmade all. Naise paksud tumedad juuksed olid tugevasse krunni keeratud. Isegi väiksem salguke ei olnud sellest väljunud Nicki narrima. Ometi mõtles mees nimelt sellele, kuidas naine need rasked läikivad juuksed patsist vabastab. Iha sõrmedega läbi naise langevate salkude tõmmata pani ta käed sügelema.

„Luba, ma teen sulle joogi välja,“ ütles Nick ja naeratas võimalikult võluvalt. Tavaliselt see mõjus. Ta oli sama trikki loendamatute naiste peal proovinud ja see oli piisavalt edukas olnud, nii et ta sõbrad teda selle eest kadestasid. Ainus, kes selle suhtes immuunne näis olevat, oli Hannah. Juba aasta aega oli ta Nicki õrritamist, tema komplimente, külgelöömist ja kutseid ignoreerinud. Nick kahtlustas, et naise silmis oli ta kõigest veidi prussakast parem olevus.

Hannah vaatas teda pikalt. „Sa tõesti ei anna alla, ega ju?“

Nicki naeratus muutus nurjatuks. „Sinu puhul mitte kunagi.“

„Miks? Miks mina nii ahvatlev olen?“

Nick polnud seda küsimust oodanud. Tavaliselt oli Hannah lihtsalt silmi pööritanud ja edasi astunud.

„Mulle meeldib, kui korras su laud alati on. Sa oled väga hästi organiseeritud.“

Hannah raputas pead. „Just nagu ma arvasin. Sa pole midagi muud, kui üks autoriteeti trotsiv koolipoiss.“

Enne kui Hannah eemale sai astuda, pani Nick käe tema käsivarrele. Naine kandis lühikeste varrukatega vormi ja Nick tundis tema naha soojust ja seda, kuidas naine kergelt värises.

„Ei, asi on enamas, Hannah.“ Nick kummardus talle lähemale ja puudutas teise käe nimetissõrmega naise suunurka. „Mulle meeldib, kuidas su suunurgad alati natuke üles kaarduvad, kui sa tige oled. Just nagu praegu.“

Hannah astus sammu tagasi ja tõmbas käe eemale. „Ma pole tige. Ma olen kannatamatu.“

„Kannatamatu?“ Nick kergitas kulmu. „See meeldib mulle. Kannatamatu. Kas see võib osaliselt sellest tekitatud olla, et sa kiusatust tunned?“

„Oh, kasva suureks!“ Hannah hakkas parkimisplatsi poole astuma.

„Ma olen juba ammu suur, Hannah Pace. Ära ütle, et sa seda märganud pole, sest ma näen küll, kuidas sa mind vaatad.“

Hannah koperdas. Ta pööras ringi. „Ma pole sind kunagi vaadanud.“

Nick astus talle jälle lähemale ja ütles vaikselt häälel: „Oled küll. Korduvalt. Sa arvad, et ma olen üks väga nägus võrgutaja.“

„Ma arvan, et sa oled varas ja petis ja kes teab, mis kõik veel.“

Nick vaatas otse naise sähvivatesse tumedatesse silmadesse. „Ma teadsin, et sa minu peale mõelnud oled.“

„Neetud,“ pobises Hannah ja tõmbas siis pikalt hinge. „Kuidas sa alati võidad?“

„Sest sa arvad, et ma narrin, aga ma räägin vaid tõe.“

Imelisel kombel oli see tõesti nii. Ta mõtles iga öeldud sõna tõsiselt. Ta *tõesti* arvas, et naine on ilus ja lõbus ja nutikas ja kõike muud, mida talle viimase aasta jooksul oli öeldud. Hannah ei uskunud teda kunagi ja seepärast oli nende komplimentidega turvaline lagedale tulla. Vahel mõtles Nick sellele, mida see kaine ja tugeva enesekontrolliga naine küll arvaks, kui ta teaks, et Nick temast tõesti ehtsalt sisse on võetud.

Hannah pilgutab mõistmatult silmi. Nick kasutas ta segadust ära ja pani käe jälle ümber naise õlgade. „Asi on selles,“ ütles ta, „et sa pole mulle kunagi võimalust andnud. Ma pole pooltki nii hull, kui sa arvad. Kuigi võib ka olla, et ma olen nimelt seda, ja hoopis see teeb mu sinu jaoks ahvatlevaks. Üks drink. See ei saa ju ometi haiget teha.“

Kõneldes suunas Nick Hannah' oma tumesinise Mercedese kabrioleti poole. See oli üks tema töö boonuseid. Muidugi, uhkest autost on vähe kasu, kui ta tööülesandeid täites surma peaks saama. Paar nädalat veel ja ta töö saab läbi. Siis saab ta oma tavaelu tagasi ja Nick Archerit ei eksisteeri enam.

Ta jäi kõrvalistujaukse juures seisma ja võttis püksitaskust autovõtmed.

Hannah jõllitas autot. „Kas see on varastatud?“

„Kui ma ei ütlen, kas tuled siis dringile?“

„Kas on või?“

Nick naeratas. „Paberid on kindalaekas. Tahad järele kontrollida?“

Ta avas ukse ja osutas helehallile nahkistmele. Ta oli valmis selleks, et Hannah teda lahtise käega vastu vahtimist lööb, teda roppustega üle valab ja üle parkimisplatsi oma mõistliku sedaani poole lippab. Ta tõmbus isegi lööki oodates pingesse.

Löök tuli hoopis ootamatul kujul.

See oli šokk. Tuimestav šokk, kui Hannah tema autosse istus ja pobises: „Ma olen hullumeelne.“

Nick sulges ettevaatlikult auto ukse ja vandus habemesse. Et tal ka kunagi ei vea: miks otsustas jääkuninganna nimelt siis üles sulada, kui tema linnast lahkumas oli.

HANNAH puudutas keelega klaasi serva ja lasi soolal suus sulada. Kiire palvega, et ta ei lämbuks – või ei juhtuks midagi hullemat – võttis ta kokteiliklaasi kõrvalt napsuklaasi tekiilaga ja neelas joogi ühe pika tulise sõõmuga.

Ta tundis, kuidas justkui läbistaks teda tuli. Ta pidi õhku ahmima, kuid ei hakanud kõhima. Ta pilgutas silmi, et sinna ilmunud pisarad tagasi suruda. Parem, mõtles ta ja tundis kergendust, et tulest oli nüüdseks tunda vaid peaaegu lohutavat soojust.

„Kas kõik on hästi?“ küsis Nick ja kortsutas kergelt kulmu.

„Jah,“ vastas Hannah ja ta hääl oli alkoholist kergelt kähe.

Nick toetus punase nahkistme seljatoele. „Selle ringi võidad sina, Hannah. Ma poleks kunagi arvanud, et sa napsu jood.“

Hannah kehtas õlgu, tahtes justkui öelda, et Nick ei tea tema kohta paljut. Tegelikult ei teadnud Nick Hannah' kohta midagi, aga napsu kohta *oli* tal õigus olnud. Enne tänast polnud ta kunagi ühtegi joonud.